

Sigiliul lui Dumnezeu și semnul fiarei:

Partea 1

Text de memorat: (Apocalipsa 7:2,3)

„² Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui și care avea pecetea Dumnezeului celui Viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, ³ zicând: «Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!»”

Pe măsură ce studiem evenimentele vremurilor din urmă cu privire la semnul fiarei, descoperim o idee crucială, și anume diferența între modul în care acționează Dumnezeu și modul în care o face vrăjmașul sufletelor.

După cum am văzut, chestiunile centrale din marea luptă dintre Hristos și Satana se concentrează asupra loialității, autorității și închinării. Profețiile care descriu puterea fiarei în Apocalipsa 13, cornul cel mic din Daniel 7 și „fiul pierzării” din 2 Tesaloniceni, toate vorbesc despre o putere care uzurpă autoritatea lui Dumnezeu, poruncește loialitate și introduce un sistem de închinare fals. Și face lucrul acesta folosind forța, constrângerea și, uneori, mita și răsplata – toate pentru a-i forța pe oameni la închinare.

În contrast, marea forță motivațională din Împărăția lui Dumnezeu este dragostea. În loc să se închine fiarei, poporul lui Dumnezeu își găsește bucuria și plăcerea în închinarea la El. Copiii Săi Îi sunt devotați pentru că știu cât de devotat le este El lor. Există un singur lucru care ne va împiedica să primim semnul fiarei la sfârșitul timpului – o dragoste pentru Isus atât de profundă, încât nimic să nu ne poată despărți de El. În această lecție vom explora mai profund aceste teme.

Duminică, 4 iunie

Rezistență statornică

După cum am văzut în Apocalipsa 14:7, Dumnezeu cheamă toți oamenii să Î se închine Creatorului. Aceasta este solia primului înger. În Apocalipsa 14:8, Dumnezeu îi avertizează pe oameni cu privire la „Babilon”, un sistem religios fals care își are rădăcinile în Babilonul antic. Aceasta este solia celui de-al doilea înger.

În Apocalipsa 14:9,10, al treilea înger avertizează cu privire la închinarea la fiară. Îngerul declară cu voce tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mănecii lui Dumnezeu.”

1. Citește Apocalipsa 14:12. Care sunt cele două caracteristici ale poporului lui Dumnezeu din zilele din urmă și de ce ambele sunt importante?

Apocalipsa 14:12

12 Aici este răbdarea sfinților, care păesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Cuvântul grecesc pentru „răbdare” este *hupomone*, care s-ar traduce mai bine ca „rezistență statornică”. Dumnezeu va avea în zilele din urmă un popor care Îi va fi loial în fața opoziției și a persecuției acerbe. Prin harul Său, ei vor suporta totul cu o rezistență statornică, trăind o viață care Îl are în centru pe Dumnezeu, plină de har și de ascultare.

Închinarea la Creator (Apocalipsa 14:7) se află în directă opoziție cu închinarea la fiară (Apocalipsa 14:9) și își găsește exprimarea într-un popor care păzește poruncile lui Dumnezeu și are credința lui Isus (Apocalipsa 14:12). Acest conflict final care vizează ascultarea de Hristos sau ascultarea de fiară se învârtă în jurul închinării, iar Sabatul va fi în centrul acestei mari lupte dintre bine și rău.

2. Ce ne învață Romani 8:1-4; Efeseni 2:8-10 și Coloseni 1:29 despre rezultatele trăirii prin credință?

Romani 8:1-4

¹ Acum, dar, nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firei pământești, ci după îndemnul Duhului.

² În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.

³ Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului,

⁴ pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firei pământești, ci după îndemnul Duhului.

Efeseni 2:8-10

⁸ Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.

⁹ Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.

¹⁰ Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.

Coloseni 1:29

²⁹ Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui care lucrează cu tărie în mine.

Trăind prin credință, primim harul Său și viața noastră este schimbată. Urmașii credincioși ai Mântuitorului nu vor avea doar credința „în” Isus, ci vor avea și credința „lui” Isus. Credința lor în vremurile din urmă va fi de aceeași natură cu cea a lui Isus și vor rămâne credincioși până la moarte așa cum a făcut Isus.

Cât de credincios ești în lucrurile mici? Ce ți-ar putea spune calitatea aceasta despre cum vei fi când va veni adevărata încercare? (Vezi Luca 16:10.)

Luca 16:10

¹⁰ Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept și în cele mari.

Luni, 5 iunie

Lupta cosmică

3. Citește Matei 27:45-50. Ce ne învață lucrul acesta cu privire la ce a experimentat Hristos pe cruce? Ce a vrut Isus să spună atunci când L-a întrebat pe Dumnezeu pentru ce L-a părăsit și cum ne ajută această scenă să înțelegem ce înseamnă să avem „credința lui Isus”?

Matei 27:45-50

⁴⁵ De la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea s-a făcut întuneric peste toată țara.

⁴⁶ Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: „Eli, Eli, lama sabactani?”, adică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeuul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

⁴⁷ Unii din cei ce stăteau acolo, când au auzit aceste vorbe, au zis: „Strigă pe Ilie!”

⁴⁸ Și îndată, unul din ei a alergat de a luat un burete, l-a umplut cu oțet, l-a pus într-o trestie și l-a dat să bea.

⁴⁹ Dar ceilalți ziceau: „Lasă să vedem dacă va veni Ilie să-L mântuiască.”

⁵⁰ Isus a strigat iarăși cu glas tare și Și-a dat duhul.

Atârnat pe cruce, învăluit în întuneric, purtând vina, rușinea și condamnarea pentru păcatele lumii și separat de simțământul dragostei Tatălui Său, Isus era dependent de relația pe care o avusese cu Tatăl Lui

de-a lungul vieții Sale de până atunci. Aceasta înseamnă că, printr-o viață de dependență completă de Tatăl chiar în vremuri bune, Isus fusese pregătit pentru cele mai rele întâmplări, chiar și pentru cruce. Mântuitorul a avut încredere, chiar și atunci când toate circumstanțele din jurul Lui Îi cereau să Se îndoiască. Chiar și atunci când părea că Dumnezeu L-a uitat, Isus nu a renunțat.

„În mijlocul întunericului înspăimântător, în aparență uitat de Dumnezeu, Domnul Hristos a băut ultimele drojdii din cupa durerii omenesti. În ceasurile acelea îngrozitoare, El S-a sprijinit pe dovezile acceptării Sale de către Tatăl, care I-au fost date mai înainte. [...] Prin credință, Domnul Hristos a fost biruitor” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 756).

Credința lui Isus este atât de profundă, atât de mare, încât toți demonii din univers și toate încercările de pe pământ nu o pot zguduï. Este o credință care are încredere atunci când nu poate vedea, crede când nu poate înțelege, se ține tare atunci când sunt puține lucruri de care să se țină. „Credința lui Isus” este ea însăși un dar pe care îl primim prin credință și care ne va ajuta să trecem prin criza care ne stă în față. Și totuși, nu este ceva ce apare de nicăieri. Poporul lui Dumnezeu învață să trăiască prin credință, zi după zi, acum. În vremuri bune, în vremuri rele, când Dumnezeu pare aproape ori departe – nu contează. „Cel neprihănit prin credință va trăi” (Galateni 3:11; vezi și Habacuc 2:4). Timpul pentru pregătire este acum. Fiecare încercare de acum, îndurată prin credință, poate aduce roade prețioase în viața noastră.

Gândește-te la o perioadă când viața părea să se destrame în jurul tău și tot ce aveai era credința ta. Ce lecții ai învățat? Ce anume din ce ai experimentat i-ar putea ajuta și pe alții care trec prin situații asemănătoare?

Marți, 6 iunie

Lanțul nelegiuirii

Profeția cu privire la semnul fiarei este despre intoleranță religioasă, un boicot economic, persecuție și, în cele din urmă, un decret de moarte. În mod surprinzător, este și un mesaj de încurajare. Chiar și în cele mai grele timpuri, Dumnezeu va avea grijă de poporul Lui, de cei care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12). Și, printre acele porunci, desigur, se găsește și porunca Sabatului zilei a șaptea.

Profeția despre semnul fiarei, din Apocalipsa 13, ne vorbește despre cel mai puternic atac din războiul lui Satana împotriva lui Dumnezeu. Prima

lui strategie în această campanie este amăgirea. Apocalipsa 13 ne vorbește despre o vreme în viitor când Diavolul va lucra printr-o putere politico-religioasă pământească numită „fiara” și va recurge la forță.

Persecuția religioasă, desigur, nu este un lucru nou. A fost pe pământ încă de când Cain l-a ucis pe Abel pentru că fratele lui s-a închinat așa cum le ceruse Dumnezeu să se închine (vezi Geneza 4:1-8). Isus a spus că persecuția avea să li se întâmple chiar și credincioșilor din secolul întâi și că avea să continue de-a lungul veacurilor. „Va veni vremea”, a avertizat El, „când oricine vă va uide să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu” (Ioan 16:2; vezi și Matei 10:22, 1 Petru 4:12).

Profeția despre semnul fiarei este despre ultima verigă din acest lanț al nelegiuirii. Asemenea persecuției din trecut, cea de acum urmărește să constrângă întreaga lume să se conformeze unui anumit set de credințe și unui sistem de închinare aprobat oficial.

4. Citește Apocalipsa 13:15-17. Cu ce se va confrunta poporul lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului în timpul crizei finale?

Apocalipsa 13:15-17

¹⁵ I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei.

¹⁶ Și a făcut ca toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte,

¹⁷ și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei.

Profeția spune că persecuția va începe cu sancțiuni economice. „Nimeni să nu poată cumpăra sau vinde” dacă nu are „semnul acesta”. Când se va întâmpla lucrul acesta, o majoritate imensă va ceda. Oricine refuză va fi, în cele din urmă, condamnat la moarte.

Prin mici compromisuri în viața lor, Diavolul îi pregătește pe creștinii doar cu numele să primească semnul fiarei atunci când vor fi supuși testului final în viitor. Dragostea lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi ne va întări și ne va susține în vremurile tulburi care ne stau în față.

Citește Galateni 6:7-9. Deși nu este scris în contextul evenimentelor finale, de ce principiul expus aici este atât de relevant pentru chestiunile legate de semnul fiarei și de modul în care putem rămâne credincioși?

Galateni 6:7-9

⁷ Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.” Ce seamănă omul, aceea va și secera.

- ⁸ *Cine seamănă în firea lui pământească va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică.*
- ⁹ *Să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.*

Miercuri, 7 iunie

Cei care Îl urmează pe Miel

5. Citește Apocalipsa 13:1,2. De unde vine fiara și cine îi dă autoritatea?

Apocalipsa 13:1,2

- ¹ Apoi am stat pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununii împărătești, și pe capete avea nume de hulă.
- ² Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard; avea labe ca de urs și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare.

Prima fiară din Apocalipsa 13 își primește puterea, scaunul de domnie și stăpânirea mare de la balaur. Apocalipsa 12:9 și Apocalipsa 20:2 îl identifică pe balaur ca fiind Satana. Satana este un vrăjmaș viclean și lucrează prin puteri pământești. Apocalipsa 12:3-5 spune că acest „balaur” – Diavolul – a încercat să distrugă „copil[ul] de parte bărbătească” de îndată ce Acesta S-a născut. Acest „copil de parte bărbătească” a fost mai târziu „răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie”. Acest pasaj face referire, desigur, la Hristos. Dorindu-și să Îl distrugă pe copilul Hristos, Satana a lucrat prin Irod și prin Roma imperială. La sfârșitul vieții lui Isus, un guvernator roman, Pilat, L-a condamnat la moarte; un călău roman L-a pironit pe crucea dureroasă; un soldat roman L-a împuns cu o suliță; și soldații romani I-au păzit mormântul. Conform cu Apocalipsa 13:2, balaurul, Satana, lucrând prin Roma păgână, avea să-i lase scaunul lui de domnie fiarei care avea să se ridice.

„Deși în sens primar îl reprezintă pe Satana, într-un sens secundar balaurul reprezintă Imperiul Roman. [...] Puterea care a urmat Imperiului Roman și care a primit de la balaur «puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare» este, cu siguranță, Roma papală” (*Comentariul biblic AZȘ*, vol. 7, p. 817). Istoricul A.C. Flick explică faptul că „din ruinele Romei politice s-a ridicat marele imperiu moral, în «făptura uriașă» a Bisericii Romane” (*The Rise of the Medieval Church* [1900], p. 150, după cum este citat în *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 7, p. 817).

6. Citește Apocalipsa 13:3 și Apocalipsa 14:4. Ce contraste găsești?

Apocalipsa 13:3

³ Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară.

Apocalipsa 14:4

⁴ Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel.

În contrast cu „tot pământul”, care urmează fiara, Dumnezeu va avea un popor care Îl „urmează pe Miel”. Ca întotdeauna, oamenii vor fi fie de o parte, fie de alta – fie de partea lui Isus, fie împotriva Lui. Și atunci, ca și acum, nu va exista o cale de mijloc, o poziție de neutralitate. A nu te dedica în mod hotărât lui Isus, înseamnă, în mod conștient sau nu, a te dedica celeilalte părți.

Citește Matei 10:22. Cât ești de pregătit să fii urât de toți și să rabzi până la sfârșit?

Matei 10:22

²² *Veți fi urâți de toți, din pricina numelui Meu; dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.*

Joi, 8 iunie

Isus, singurul nostru Mijlocitor

7. Citește Apocalipsa 13:4,5. Ce semne distinctive ale puterii fiarei descoperim în aceste versete?

Apocalipsa 13:4,5

⁴ Și au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei, zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?”

⁵ I s-a dat o gură care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni.

Fiara din Apocalipsa este o putere religioasă apostată care se ridică din Roma păgână și crește, ajungând un sistem de închinare mondial. Conform cu Apocalipsa 13:5, este o putere care hulește. În Noul Testament, hula este echivalată cu asumarea drepturilor și prerogativelor lui Dumnezeu ca egal al Lui.

8. Citește Luca 5:18-26 și Ioan 10:33. Care sunt două aspecte ale hulei identificate în aceste versete?

Luca 5:18-26

- ¹⁸ Și iată că niște oameni purtau într-un pat pe un slăbănog și căutau să-l ducă înăuntru, ca să-l pună înaintea Lui.
- ¹⁹ Fiindcă n-aveau pe unde să-l ducă înăuntru, din pricina norodului, s-au suit pe acoperișul casei și l-au coborât cu patul printre cărămizi, în mijlocul adunării, înaintea lui Isus.
- ²⁰ Când le-a văzut credința, Isus a zis: „Omule, păcatele îți sunt iertate!”
- ²¹ Cărturarii și fariseii au început să cârtească și să zică în ei înșiși: „Cine este Acesta, de rostește hule? Cine poate să ierte păcatele decât singur Dumnezeu?”
- ²² Isus, care le-a cunoscut gândurile, a luat cuvântul și le-a zis: „Pentru ce cârtiți în inimile voastre?”
- ²³ Ce este mai lesne, a zice: „Păcatele îți sunt iertate” sau a zice: „Scoală-te și umblă”?
- ²⁴ Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele: „Ție îți poruncesc”, a zis El slăbănogului, „scoală-te, ridică-ți patul și du-te acasă”.
- ²⁵ Și, numaidecât, slăbănogul s-a sculat, în fața lor, a ridicat patul pe care zăcea și s-a dus acasă, slăvind pe Dumnezeu.
- ²⁶ Toți au rămas uimiți și slăveau pe Dumnezeu; plini de frică, ziceau: „Azi am văzut lucruri nemaipomenite.”

Ioan 10:33

- ³³ Iudeii I-au răspuns: „Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru o hulă și pentru că Tu, care ești un om, Te faci Dumnezeu.”

Isus a fost acuzat de blasfemie de către liderii religioși ai vremii. În cazul lui Isus, acuzațiile erau nedrepte, pentru că El are toată puterea și toate prerogativele lui Dumnezeu – inclusiv dreptul de a ne ierta păcatele. Iar aceasta pentru că Isus este Dumnezeu. Sau, așa cum a exprimat-o El într-un mod atât de relevant: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: «Arată-ne pe Tatăl»?” (Ioan 14:9).

1 Timotei 2:5 ne învață că există un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos. În contrast, Biserica Romană ne învață că preotul este mijlocitorul între Dumnezeu și omenirea păcătoasă. Dar pentru că preotul însuși este o ființă umană păcătoasă, nu poate fi mijlocitorul nostru, pentru că și el are nevoie de mijlocitor. Hula este definită și ca pretenția unui om că este Dumnezeu sau că este înlocuitorul

lui Dumnezeu. Iată numai două declarații din partea unor surse reprezentative ale Bisericii Catolice:

„Papa este atât de vrednic și de înălțat, încât nu este doar un om [...], este ca Dumnezeu pe pământ” (Lucius Ferraris, „Papa”, articolul 2 din *Prompta Bibliotheca* [1763], vol. 6, pp. 25-29).

Papa Leon al XIII-lea se lauda: „Noi [papii] ținem pe pământ locul Atotputernicului Dumnezeu” (*The Great Encyclical Letters of Pope Leo XIII* [New York: Benziger, 1903], p. 193).

Aceste afirmații devin și mai relevante atunci când înțelegem că termenul „anti”, ca în anti-Hrist, nu înseamnă întotdeauna „împotriva”, ci poate însemna și „în locul”. Prin urmare, anti-Hrist înseamnă și „în locul lui Hristos”. Ce hulă!

Vineri, 9 iunie

Un gând de încheiere

„Încă de la începutul mării lupte din cer, scopul lui Satana a fost acela de desființa Legea lui Dumnezeu. Tocmai pentru a-și atinge acest obiectiv s-a revoltat împotriva Creatorului și, deși a fost expulzat din cer, a continuat același război pe pământ. Scopul urmărit în mod constant a fost acela de a-i induce în eroare pe oameni și a-i determina să calce Legea lui Dumnezeu. [...] Încercând să genereze dispreț față de poruncile divine, Satana a falsificat doctrinele Bibliei și, astfel, în credința a mii de oameni care pretind că se bazează pe Scriptură au fost strecurate erori. Ultimul mare conflict dintre adevăr și eroare nu este decât faza finală a unei îndelungi controverse cu privire la Legea lui Dumnezeu” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 582).

După cum am văzut, conceptul că Isus este Creatorul se află chiar în inima închinării în ziua Sabatului. Isus subliniază în mod constant importanța zilei al cărei „Domn” se proclamă (Matei 12:8; Marcu 2:28; Luca 6:5). Sabatul este o amintire veșnică a identității noastre. Ne amintește cine suntem ca ființe umane. Dă valoare fiecărei ființe omenești. Reîntărește în mod constant ideea că suntem ființe create și că Dumnezeu, Creatorul nostru, este vrednic de ascultarea și de închinarea noastră. De aceea Diavolul urăște Sabatul atât de mult. Este legătura de aur care ne unește cu Creatorul nostru și, de aceea, va juca un rol crucial în criza de la sfârșitul timpului.

Studiu zilnic

Biblia: Psalmii 22 – 28;

Cum descrie autorul, în Psalmul 22, starea în care a ajuns inima lui?

Cine se va ridica până la locul cel sfânt al Domnului?

Cui îi arată Domnul calea pe care trebuie să meargă?

Ce lucru dorea fierbinte David?

Ellen G. White, Rugăciunea, capitolul 22 (în continuare, până la final).

Ce mijloace și ce avantaje să folosim pentru refacerea sănătății?